

Vervolg toxoplasmose: hoe is het met Foske?

Wetterhoun 'Foske' heeft, of eigenlijk had, toxoplasmose. In de vorige editie heb ik uitvoerig geschreven over de klachten, de hele traject naar een juiste diagnose en over het eerste deel van de revalidatie. Nu heeft ze nog te kampen met de gevolgschade. Een verslag van het vervolg van de revalidatie.

Kennis delen van belang

Het is me duidelijk geworden dat het delen van informatie over toxoplasmose belangrijk is. Inmiddels hebben al twee mensen me benaderd met klachten van hun hond die mij erg deden denken aan de klachten van Foske. De neurologen stonden alweer paraat voor een MRI, maar ik adviseerde om tenminste óók een bloedtest te doen. Het bleek inderdaad toxoplasmose. Wat ik hiermee wil zeggen: toxoplasmose is een grote onbekende in Nederland. Van meerdere dierenartsen hoorde ik dat de theorie in de opleiding maximaal slechts een halve pagina beslaat, simpelweg omdat het hier niet voorkomt. Ik zet daar mijn vraagtekens bij. Ik denk dat het wel degelijk meer dan sporadisch voorkomt, maar dat de klachten niet op tijd (h)erkend worden.

Gevolgschade

Toxoplasmose heeft de neiging om óf organen aan te tasten óf hersenen en ruggenmerg. Als de organen aangetast zijn, zie je algemene ziekteverschijnselen zoals sloomheid, verminderde eetlust, diarree en koorts. Het ligt dan niet voor de hand aan toxoplasmose te denken. Honden waar dit bij gebeurt, overlijden vaak zonder te weten wat er was. Een (zeer) vroege diagnose is dus van belang!

Als hersenen en ruggenmerg aangetast zijn, zie je de klachten zoals hypermetrie (opslaan van de voorpoten), ataxie (dronkemansgang met de achterpoten), verlammingen, en soms ook zelfs gedragsveranderingen en epilepsie. Op de meeste websites is te lezen dat in deze gevallen de kans op herstel klein is. Dat is gerekend buiten allerlei nieuwe inzichten en ontwikkelingen, maar ook in deze gevallen is een vroege

diagnose vanzelfsprekend beter voor het herstel.

Revalidatie Foske

Vorige keer schreef ik dat ik met Foske alweer de zweetwerktraining had opgepakt. Na enkele trainingen ben ik daarmee gestopt. Ik hoopte dat het goed was voor haar gemoed, maar dat bleek nog niet het geval. Alle energie gaat naar herstel. Prima, ik volg haar tempo. De stamceltherapie van oktober jl. leidde tot een flinke stap voorwaarts. Tweede helft november heeft ze de tweede lading stamcellen gekregen. Ook deze keer is er grote progressie te zien. Er zijn nog drie ladingen beschikbaar. Daar ben ik zuinig op; zolang ze nog vooruit gaat, bewaar ik deze.

De afgelopen twee maanden is vooral haar stabiliteit verbeterd. Niet meer omvallen als dochter Jeppe tegen haar aan beukt, niet meer achterover vallen tijdens het poepen, niet meer door de polsen zakken en haar achterpoten komen bijna niet meer 'in de knoop'. Heuvel op gaat ze in draf, heuvel af is nog lastig; dan raakt ze door het tempo en de zwaartekracht de coördinatie een beetje kwijt, maar ze blijft wel overeind. Het grootste probleem is nu eigenlijk nog het sloffen, al is ook dat sterk verbeterd. De wonden op haar poten zijn helemaal hersteld en de nagels groeien nu harder dan ze afslijten, hoewel ik bewust nog vooral op onverharde ondergrond met haar wandel.

Eind december heeft de revalidatiekliniek nog een oefening aan het programma toegevoegd: Foske gaat op een trilplaat om de spieropbouw nog beter te stimuleren. Overtuigd van de werking heb ik gelijk een trilplaat gekocht zodat ze er thuis elke dag op kan.

Die mooie ronde wetterbiljetjes komen wel weer terug.

Verder wees een kennis me op TTouch, een combinatie van aanrakingen en bewegingen om te ondersteunen bij het herstel van fysieke klachten. TTouch werkt vooral op het perifere zenuwstelsel, precies waar bij haar de schade zit. Ik heb een maatwerk-cursus gedaan zodat ik de behandeling zelf kan doen en niet steeds een therapeut hoeft te laten komen. Ze reageert hier goed op.

Het programma blijft voorlopig 1x per week revalidatiekliniek, 1x per week hydrotherapie en dagelijks de trilplaat en TTouch.

Wat ik het meest fijn vind, is dat Foske steeds meer zichzelf wordt. Ze is vrolijk, alert, haar ogen staan goed, en ze kan ook weer totaal ontspannen, bijvoorbeeld heerlijk op schoot een powernap doen. Een dummy op zak, bedoeld voor haar dochter, heeft ze gelijk door; dan blijft ze vragen, met haar neus in mijn jaszak, totdat ik de dummy opgooi. We zijn dus weer een piepklein beetje aan het trainen. Als ik de toverwoorden 'mee' of 'rondje lopen' uitspreek, laat ze weer haar irritant hoge blijf blaf horen. Het was haar enige echte onhebbelijkheid, maar nu ben ik blij 'm weer te horen!

Anita Hoogendoorn